

Đêm Không Ngôi Sao

Ở một thị trấn nhỏ ven biển, nơi ánh đèn đường yếu ớt không đủ xua tan bóng tối, có một cậu bé tên Nam thích ngắm sao. Mỗi đêm, cậu leo lên mái nhà, nằm ngửa nhìn bầu trời lấp lánh, tưởng tượng những vì sao là những câu chuyện chưa kể. Nhưng đêm ấy, trời đen kịt, không một ngôi sao nào xuất hiện.

Nam ngồi đó, lặng lẽ, cảm thấy như cả thế giới đang giấu đi điều gì đó. Gió biển thổi qua, mang theo mùi muối và tiếng sóng vỗ. Cậu nhắm mắt, cố nhớ hình ảnh những chòm sao quen thuộc. Bỗng, một âm thanh lạ vang lên – như tiếng chuông nhỏ, rất khẽ, từ đâu đó dưới phố.

Tò mò, Nam trèo xuống, lần theo âm thanh. Nó dẫn cậu đến một con hẻm tối, nơi một bà lão đang ngồi bên chiếc xe đẩy cũ kỹ, trên đó treo những chiếc chuông gió lấp lánh. Bà lão ngược lên, mỉm cười. “Cháu tìm gì trong đêm tối thế?” bà hỏi.

“Cháu tìm sao,” Nam đáp, giọng ngập ngừng.

Bà lão đưa cho cậu một chiếc chuông gió nhỏ, làm từ thủy tinh trong suốt. “Khi trời không có sao, hãy lắng nghe. Mỗi âm thanh là một câu chuyện, giống như những vì sao của cháu.”

Nam cầm chuông gió, trở về mái nhà. Cậu giơ nó lên, để gió biển khẽ chạm vào. Tiếng chuông vang lên, trong trẻo, như thể cả bầu trời đang thì thầm với cậu. Đêm ấy, dù không có sao, Nam vẫn mỉm cười, bởi cậu biết, những câu chuyện vẫn ở đó, chỉ cần cậu chịu lắng nghe.